

PRZYTĘPIĆ (3) *vb pf*

praet 2 sg m przytępiłeś (2). ◇ 3 sg f przytępiła (1).

Sł stp notuje, Cn s.v. tępię, tępym czynię, Linde XVII – XVIII w.

Uczynić trochę tępszym, pozbawić ostrości; obtundere PolAnt, Cn; hebetare Cn (3) :

Zwrot: »przytępić miecz, ostrze mieczowi« = obtundere aciem gladii PolAnt (1:1); BibRadz Ps 88/44; Przytępiłeś miecz iego/ á w swoiéy potrzebie Niemiał obrońce/ áni pomocniká z ciebie. KochPs 134.

Przen [czego] (1) : A ták iedność nas strárzy tá obłudá [tj. śmierć] [...] / áleć nam nic nie vczyńi/ gdiż Kriřtus Pan nářz á głowá nářzá żyw ieřt/ przed kthorym oná nic nie vmie/ á bárzo przythępiá kofy swoiey. RejZwierc 178.

Formacje współrdzenne cf TĘPIĆ.

Cf PRZYTĘPIONY